

giverforeningen, der optager nedlagt Arbejde, ja saa skulle efter §22 Arbejdsgiverforeningens Medlemmer afbryde al Forbindelse med ham, det vil sige, han skal boykottes ganske regulært og efter alle Kunstens Regler, og det er jo, som man har haft mange Eksempler paa, en Boykotning, der virker særdeles storslaaet. Det er altsaa nogle meget strenge Bestemmelser, men de have alligevel ikke været tilstrækkelige, thi i Fjor, i 1908, vedtog man nye Kollegialitetsbestemmelser, og det er en meget haardhændet Kollegialitet, kunne De stole paa, der er nedlagt i disse. Det bestemmes saaledes, at foruden det sædvanlige Forbehold med Hensyn til Strejke og Lockout — altsaa det, som staar i Anmærkning 2 og § 22 — maa der ikke arbejdes sammen med Ikke-Medlemmer af Arbejdsgiverforeningen. Man nægter bestemt at arbejde sammen med saadanne. Man tiltager sig her en Ret, som man paa det haardeste har bestridt, at Arbejderne skulde være i Besiddelse af: Arbejderne skulde tvinges til at arbejde sammen med Folk, som ikke ere i Fagforening. Og i Bladet „Arbejdsgiveren“, der er Organ for Arbejdsgiverforeningen, foreligger, efter at disse nye Kollegialitetsbestemmelser havde virket et halvt Aar, en Slags Beretning for det forløbne Halvaar, og det fremgaar deraf, at der har været indstævnet 15 saadanne ukollegiale Mestre for det nedsatte Udvalg, der skal dømme i disse Sager, og de 9 have faaet Dom. Der staar desværre ikke, hvilke Domme de have faaet, men der tilføjes — og jeg tror, det er tilstrækkeligt oplysende for Fremgangsmaaden indenfor Arbejdsgiverforeningen —, at i et enkelt af disse Tilfælde har den indklagede Part ikke rettet sig efter Udvalgets Kendelse, og Resultatet vil da formentlig blive, at der bliver idømt ham en klækkelig Mulkt, og at det vil blive forbudt andre under Arbejdsgiverforeningen hørende Mestre at arbejde sammen med ham. Hvad det vil sige for vedkommende Mand, behøver ikke at forklares med mange Ord. Det ærede Medlem, som talte om, at naar en Arbejder var bleven Strejkebryder, havde han som Regel kun at gaa i Døden, kan være ganske overbevist om, at denne Arbejdsgiver ikke er stillet den ringeste Smule bedre, snarere værre, thi han har maaske en betydelig Bedrift og en betydelig Kapital bunden i sin Bedrift, og hvis han ikke springer nøjagtigt, som Arbejdsgiverforeningen kræver det, saa trækker man Snoren sammen om Halsen paa ham, og

saa er han simpelthen færdig. Det ærede Medlem skulde derfor tale saa sagte om Tyranni indenfor Arbejdernes og Fagforeningernes Kreds, thi det drives vistnok langt fra i den Udstrækning der som indenfor Arbejdsgivernes Kreds.

Nu vil man sige, at naar en Arbejdsgiver er i en saadan Situation, kan der være meget, der taler til hans Undskyldning. Han kan f. Eks. sige: Jeg kendte ikke denne Bestemmelse, vidste ikke, at vedkommende, jeg kom til at arbejde sammen med, ikke var Medlem af Arbejdsgiverforeningen. Hertil siger Arbejdsgiverforeningens Medlemsblad i en Artikel, der ikke er funderet af noget Mærke, men det skulde ikke undre mig, om den var skreven af Fabrikant Foss, at den Slags Indvendinger hjælper ikke noget; naar man har overtraadt de borgerlige Love, nytter det ikke noget at ville retfærdiggøre sig med, at man ikke kendte dem, og det nytter heller ikke, at Arbejdsgivere sige: Vi have arbejdet sammen med en Arbejdsgiver, vi ikke vidste ikke var Medlem af Arbejdsgiverforeningen; de maa tage Skade for Hjemgæld. Det er den mest haardhændede Fremgangsmaade, der kan tænkes anvendt. Den praktiseres af Arbejdsgiverforeningen. Jeg skal ikke forsvare ukollegiale Arbejdsgivere eller Mestre, og jeg skulde ikke have fremdraget dette, hvis det ærede Medlem ikke havde talt om Tyranni indenfor Fagforeningerne. Men naar han gør det, maa han finde sig i, at han faar Svar paa samme Maade, som han har tiltalt os paa.

Det ærede Medlem vilde bestride, at Fagforeningerne havde hævet Arbejdslønnen her i Landet. Hans Udtalelser vare ikke ganske sikre paa dette Punkt. Jeg tror nu ikke, det ærede Medlem kan bestride den Kendsgerning, at Fagforeningerne have hævet Arbejdslønnen. Hvis man blot sammenligner de almindelige Forhold, hvorunder Arbejderne leve i vore Dage, og dem, hvorunder de levede for en Menneskealder siden, vil man se en meget stor og glædelig Forskel. Og hvis det ærede Medlem vil se paa Lønningerne for to parallelt løbende Fag som Daglejere paa Landet og Arbejdsmænd i Byerne, vil han se, at i 1872 opgives Aarslønnen for Daglejere paa Landet til 407 Kr., i 1905 til 593 Kr., det er en Stigning i Daglønnen fra 1,36 Kr. til 1,97 Kr. (Birck: Ja, men Fordyrelsen virker stærkere). Det kommer jeg senere til. Det er en meget ringe Stigning, der har fun-